

С С С С

***Само Слога Србе Спасава
Сваки Србин Слободу Слави
Сви Сложни Срби Слободни
Сви Слободни Срби Сложни***

31. 12. 2000 (тј. 13. 01. 2001)

Поштовани господине председниче СРЈ др Војиславе Коштуница,
поштовани господине председниче Р. Србије Милане Милутиновићу,
поштовани господине председниче Р. Црне Горе МилоЂукановићу,
поштовани народни посланици,
поштовани сународници,

У вези са питањем да ли држављанин Р. Србије, Р. Црне Горе, тј. СРЈ, (а исто мислим и за држављане Р. Српске), треба да буде предат "Међународном суду у Хагу за ратне злочине у СФРЈ 1991-данас", као држављанин Р. Србије (те и СРЈ) слободном вољом

ИЗЈАВЉУЈЕМ СЛЕДЕЋЕ:

1. Оцењујем да "Међународни суд у Хагу за ратне злочине у (СФР) Југославији 1991 - сада" није ни суд објективности, ни суд непристрасности, ни суд правде ни суд истине нити је меродаван да суди држављанима Р. Србије и Р. Црне Горе, те СРЈ (и Р. Српске и СФРЈ). То оцењујем на основу свега што је тај "Суд" до сада чинио и како је радио, и што је требало да чини, а није, и с обзиром да су унапред ослобођени држављани многих страних држава (међу којима оних које су га основале) од његове надлежности.

2. Држављанима Р. Србије и Р. Црне Горе, те СРЈ, (и Р. Српске), оптуженим за (ратне) злочине у Југославији од 1991. године до данас може и треба да суди одговарајући суд у нашој земљи (одн. у Р. Српској), осим ако сам оптужени не изабере други суд (укључујући и "Међународни суд у Хагу за ратне злочине у (СФР) Југославији 1991-данас") на свој слободан захтев и уколико то није у супротности са Уставом и Законом.
3. Одговарајући суд би требало да буде Народни суд. Судије Народног суда треба да се бирају из реда судија, на предлог судијске и адвокатске организације, а који утврђују чланови Народне скупштине Р. Србије, Р. Црне Горе и/или СРЈ. Оне износе предлог народу, који бира судије Народног суда по поступку по коме се бирају посланици за скупштине. Судије Народног суда треба да имају исти имунитет као посланици.
4. Суђење треба да буде јавно, непристрасно, засновано на истини, правди, моралу, Уставу и Закону Р. Србије, Р. Црне Горе, те СРЈ (и Р. Српске), на међународном закону и Повељи ОУН.
5. Народу Србије, Црне Горе те СРЈ (и Републике Српске као и целом Српском народу) треба да буде омогућено да слободно и веродостојно прати цео ток судског процеса без кашњења.
6. Свакоме, без обзира на држављанство, националност, верско опредељење и место становања треба да буде допуштено да може да поднесе оптужницу са доказима против лица без обзира на држављанство, националност, верско опредељење и место становања осумњиченог. Оптужнице против држављана Р. Србије, Р. Црне Горе те СРЈ (и Републике Српске) се упућују надлежном јавном тужиоцу Р. Србије, Р. Црне Горе те СРЈ (и Републике Српске) за домаће држављане, а оптужнице против страних држављана се упућују надлежном јавном тужиоцу Р. Србије, Р. Црне Горе те СРЈ (и Републике Српске) за стране држављане.

7. Свакоме, без обзира на држављанство, националност, верско опредељење и место становања треба да буде допуштено да може да буде сведок.
8. Свака оптужница за сваког оптуженог треба да буде у целости јавно изложена.
9. Сваком оптуженом држављанину Р. Србије или Р. Црне Горе те СРЈ (и Р. Српске), од Слободана Милошевића па даље, треба да буде омогућено да припреми своју одбрану, да је јавно изнесе и да докаже своју невиност ако је невин, или да изнесе истину о лицима и/или околностима које су га навеле/приморале на (зло)дело за које је оптужен, а по свакој тачки оптужнице.
10. За сваког држављанина СФРЈ, који није данас држављанин Р. Србије или Р. Црне Горе, те ни СРЈ, (или Р. Српске), и за сваког страног држављанина за које постоје докази да је одговоран за ратно злодело, за ратни злочин извршен против држављанина Р. Србије или Р. Црне Горе, те СРЈ, (или Р. Српске), треба да се покрене судски поступак у његовој земљи. Ради тога треба да се оснује Народни јавни тужилац за стране држављане и да се бира по истом поступку по коме се бирају судије Народног суда.

Ову изјаву дајем с обзиром на своја јавна ангажовања у Отаџбини и у иностранству (од 1990. године до данас) за решавање проблема у целој СФРЈ, у Р. Србији, Р. Црној Гори, тј. у целој СРЈ, искључиво мирнодопски на основу устава и морала, међународног закона и Повеље ОУН, и зато што сам убеђен да је за дуготрајно добро свих народа и свих невиних људи потребно да се проблем решава како је наведено.

Љубомир Т. Грујић
Lyubomir T. Gruyitch

Бр. пасоша СРЈ: 001618809

Date: Wed, 10 Jan 2001 14:41:58 -0800

From: "Stakic, Srdjan" <<Srdjan.Stakic@icbc.com>

Subject: Izrucenje Milosevica Hagu ili sudjenje u Beogradu?

To: vesti <<sn-vesti@hi-ho.ne.jp>

X-Mailer: Internet Mail Service (5.5.2650.21)

<flushright>Dejtonski sporazum, potpisan od strane Milosevica, predvidja "saradnju" SRJ sa tribunalom, kao i ekstradiciju pojedinaca koje tribunal trazi, od strane RS.

Obim "saradnje" SRJ, odnosno da li ona ukljucuje i ekstradiciju pojedinaca od strane SRJ, nije preciziran Dejtonskim papirom, i moze biti predmet razlicitih tumacenja.

U vezi sa potencijalnim izrucenjem Milosevica Hagu, postoji nekoliko interesantnih detalja i mogucih posledica:

1) Trenutni Ustav SRJ ne predvidja mogucnost izrucenja gradjana SRJ stranim sudovima. Izrucenje bi bilo protivustavno.

2) ukoliko bi sudjenje, po optuzbi tribunala, bilo odrzano na teritoriji SRJ, ostaje pitanje modaliteta sudjenja, i jurisdikcije suda - naime da li bi sudjenje bilo pri ICTY (sto implicira jurisdikciju drugog suda na teritoriji SRJ, i sto bi verovatno bilo protivustavno), ili u organizaciji i pod jurisdikcijom suda SRJ?

3) pretpostavimo da se izvrse Ustavne izmene koje dozvoljavaju ekstradiciju, ili da ICTY prepusti sudjenje SRJ sudu; ova poslednja mogucnost je predvidjena ICTY dokumentima, i koriscena je u nekoliko navrata u MH Federaciji, kao i u Hrvatskoj. Optuznica koja tereti Milosevica verovatno sadrzi stavke genocida, agresije i slicno. U vezi sa tim postoje dva problema:

a) to treba dokazati; ma koliko Milosevic bio neinteligentan u vodjenju drzavnih poslova, dosadasnja ispitivanja finansijskih mahinacija koje je radio (pre svega kuce na Dedinju) pokazuju da je bio vrlo pedantan u pogledu "zakonskih pokrica" svojih radnji, sto je verovatno posledica njegove pravnicke struke. Nisam siguran da ce biti moguće naci dokaze (dokumente) o njegovoj licnoj umesanosti u dogadjaje; verujem da je sve "prljave" radnje obavljao transmisijom preko drugih, usmenim naredjenjima. To cini dokazivanje optuzbe izuzetno teskim.

Naime, regularan sud, osim iskaza svedoka, mora da poseduje i dokaze koji potvrđuju iskaze svedoka. Bez dokaza, presuda zasnovana na iskazima svedoka svodi sud na nivo Staljinovih sudova, inkvizicije, ili ICTY.

b) pretpostavimo da ICTY (ili SRJ sud, pod pritiskom ICTY), samo na osnovu iskaza svedoka, osudi Milosevica po svim tackama ICTY optuzbe. Presuda (znaci da je on kriv za agresiju, genocid i slicno) znaci da je drzava SRJ, na cijem je celu on bio, izvrсила agresiju, genocid i sl., te da ostecene strane na osnovu utvrdjenog stanja o postojanju agresije, genocida i sl., imaju pravo na nadoknadu od izvrsioca. U isto vreme, takva presuda efektivno abolira sve druge ucesnike u sukobu (mislim pre svega na Ejupa Ganica i Aliju Izetbegovica, ali i na Stjepana Mesica, kao i na druge "sitnije ribe", izvrsioce, tipa Mercepa, Dedaka, Jansu i sl.); abolicija bi bila tehnicki moguca na osnovu toga sto bi oni bili zrtve agresije i genocida izvedenog od strane SRJ. Takodje, srpske izbeglice iz RS i RSK bi, na osnovu presude, mogle da budu en masse tretirani kao saucesnici u agresiji. Kako bi se to odrazilo na njihova prava, mogucnost povratka ili restitucije imovine, mozemo samo da nagadjamo.

Da li gore navedeni detalji i posledice treba znace da Milosevica treba osloboditi odgovornosti za sopstvene postupke? Niposto.

Najpotpuniji dokumentovani spisak otvorenih kršenja Ustava i zakona SRJ, prekoracenja sopstvenih ovlasćenja od strane Milosevica, a koji sam imao prilike da vidim, nalazi se u zahtevima profesora Ljubomira Grujica (bivsoj) Skupstini SRJ i Ustavnom sudu Republike Srbije, za razresenje Milosevica sa funkcije Predsednika SRJ. Pocevsi od nametanja "zabljackog" Ustava, preko vršenja nelegalnih mobilizacija dok "Srbija nije u ratu", protivustavnih zastupanja RS i RSK u medjunarodnim pregovorima, izborne prevare 1996., kršenja referenduma iz 1998., drasticnog kršenja Ustava R.Srbije i SRJ povlacenjem teskog naoruzanja sa Kosova i Metohije 1998. godine, do "kumanovskog tehnickog sporazuma", da pomenem samo neke.

Zbog ovih kršenja Ustava, Milosevic bi mogao da bude osudjen na vrlo visoku kaznu.

Paradoksalno, Milosevic bi mogao da bude osudjen zbog kršenja sopstvenih Ustava.

U ovakvom scenariju se jos postavlja pitanje obima "saradnje" SRJ sa ICTY, a u skladu sa Dejtonskim sporazumom. Naime, ukoliko je Milosevicev potpis na sporazumu izvan njegovih ustavnih ovlasćenja, postavlja se pitanje obaveze SRJ da sledi sam sporazum. Drugim recima, pridrzavanje SRJ slovu sporazuma postaje pitanje "dobre volje", ali ne i obaveze SRJ, jer se drzava ne moze obavezati na osnovu vanustavnog i protivzakonitog postupka koji proizilazi iz prekoracenja ovlasćenja Predsednika. Delimicna analogija je u anegdotskoj prici o naivnom amerikancu kome francuski prevarant prodaje Ajfelovu kulu, predstavljajuci se kao vlasnik. Potpis prevaranta na kupoprodajnom ugovoru je nistavan, i neobavezujući za stvarne vlasnike. Licno mislim da je Holbruk, takodje pravnik, bio svestan slozenosti cele situacije kada je izjavio da je Milosevic garant mira u Bosni i Dejtonskog sporazuma. Ja bih ga parafrazirao i rekao da je Milosevic *licno* bio garant Dejtonskog sporazuma. Ovakva relativizacija obaveza proisteklih iz Dejtonskih papira, moze da otvori manevarski prostor u pregovorima; SRJ bi mogla da se pridrzava nekih odredbi u znak "dobre volje" i trazeci kontra-ustupke, ali bez obaveze da se pridrzava onih odredbi koje smatra stetnim ili neprihvatljivim.

Dodatni razlog za ovakvo ponasanje SRJ predstavljaju flagrantna kršenja sporazuma od strane "medjunarodne zajednice" u vidu arbitraze oko Brckog, i samovoljnog ponasanja visokih predstavnika u kršenju demokratskih izbora i njihovih rezultata u RS, kao i u proizvoljnoj interpretaciji sporazuma.

Po razdvajanju obavezujućih sporazuma (proisteklih iz zakonitih i ustavnih ovlašćenja Predsednika i Skupstine) od nelegalnih, ergo neobavezujućih, SRJ bi mogla da učini, nakon kontra-ustupka "medjunarodne zajednice", i vrhunski čin dobre volje spram ICTY: da omogući tužiocu ICTY da (preko posrednika, tj pravnog zastupnika) podigne kod SRJ suda optužnicu protiv Milosevica. Naravno, DelPonte bi morala da pruži sudu (i javnosti) sve dokaze za svoje tvrdnje.

Ne verujem da bi optužnica zasnovana isključivo na iskazima anonimnih i maskiranih svedoka bila uspešna.

Srdjan

</flushright></x-rich>